

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

VII.

Hace in murče sta dremala pred vrati Berusove sobe in čakala, kdaj da se odpro. Kadar sta začula gospodarjev korak, sta leno vzdignila oči, zmignila z repom, vstajala počasi, se zlecala, naveličana takšnega pasjega življenja, in zopet legla in zadremala; soba se ni odprla, gospodarja ni bilo. Kakor bi bil odmrli vsemu svetu, tako je hodil Berus s sklonjeno glavo, posedal, kadil, potrt, brez jasnih misli. Julčkovih igrač je imel polno mizo, in kadar je sedel, jih je ogledoval in razstavljal nežno in rahlo, da bi se mu smejal, kdor bi ne vedel, kako mu je pri srcu, kdor bi ne videl, kako stiska mož oči, da bi zatrl vsiljive solze. Cel teden ni govoril z nikomur in ni zapustil hiše, kjer si ga nihče ni upal ugovoriti. Nekega ranejšega jutra pa, ko so drugi še spali, se je odpravil na mali grob, kjer so gnili sveži vencji z zamazanimi

napisi. Vrnil se je na videz miren; poznala se mu je žalost; jeze, ki so se je domači in Mrakovi tako bali, ni kazal obraz. Opoldne je prisedel k Bogomiru in se začel z njim prijazno razgovarjati o gospodarstvu, o šoli, o vremenu; sinka Julčka nista vzela v misel. Ko so bili pa odšli gostje, je podaril Ernestu Julčkovo uro, Anici vse njegove igrače in namignil Danici, da je pripravljen posoditi večjo vsoto Konradu, da bi izvršil šolanje. Zahvalila se mu je, češ, da tudi ona že lahko pomaga bratu, kadar odide.

Da je bila Megličeva družina navdušena za blagega moža, je naravno. Mati je bila srečna, ker se ji je zdelo, da razume njegovo darežljivost, in čakala je hrepeneče, kdaj da zasnubi njeno hčerko, in Konrad se je zadovoljen jezil, da je sestra ali tako nerodna ali tako samopašna, da misli samo nase.

„Velik čas bo našel majhne ljudi,“ je dejal večkrat pomenljivo; pri večerji je deklamoval s finim